

Tau Rubedo

Gnózis aforizmák

**Papírra vetette:
Nemiel C Logismord**

Tau Rubedo

Gnózis aforizmák

Írta:

**Nemiel C Logismord
(Németh Dániel)**

Minden jog fenntartva! Bármilyen másolás, sokszorosítás, a szerző előzetes írásbeli hozzájárulásához kötött

A kiadvány tartalma a forrásmegjelölés és hivatkozási rend adekvát formáinak megtartása mellett hivatkozható...

*Felelős kiadó: Németh Dániel
e-mail: corlogismord@gmail.com*

© Németh Dániel 2022

ISBN: 978-615-82017-2-8

Számos mese, monda és mítosz regél fenséges történeteket a hősről, aki megpróbáltatások, fájdalmak és harcok tömkelegét átélvén végső soron elnyeri a királyságot. Az archaikus ember számára mindebből teljes egyértelműséggel világlott elő, hogy ez a hős, ez a legkisebb fiú igazándiból mi magunk vagyunk, vagy legalábbis ez lehet belőlünk. Igaz ugyan, hogy általában nem földi ország felett nyerhetünk uralmat, de a lélekben rejtező királyságok és birodalmak világában kétségtelenül valódi királyokká válhatunk. „Hiszen ez csak egy mese. Mindenki tudja, hogy ezek csupán a szegény emberek vágyhazugságai...”, így legyintenek a modernnek a felvetés hatására, ami igazán sajnálatos. Bár nem csodálkozom, sokkalta könnyebb és kényelmesebb ugyanis mesének titulálni az Igazságot, mint hogy szembenéznénk az úgynevezett „valóság” vészterhes hazugságaival.

Ismerek kétféle, alapvetően igencsak sajátos esetet, amely a Mi Utunkon érheti a törekvőt: Az egyik típusú aspiráns forrófejű hévvel beleveti magát az ismeretlenbe, ilyenkor azonban rendszerint hamar kiábrándul, a hivatása pedig úgy foszlik szét, mint kenyér a vízben. Volt és nincs... ennyi. Elkönnyveli, hogy rosszul választott, majd éli tovább az életét, új célokat keresve, egy szóval, hamar helyrejön. Szakmát szerez, randevúzni kezd, megnősül, családot alapít, gyerekeket nevel, esetleg kutyát vesz, vasárnaponként pedig azért ellátogat a templomba és részt vesz az előírt szertartásokon. A másik pedig azoknak az esete, akik ténylegesen kristálytisza elhivatottsággal és célkitűzésekkel a szívükben vágnak neki az útnak, és valószínűleg képesek lennének mindenüket feláldozni azért a bizonyos kincsért. Aztán sajnos történik velük valami, ami gyökereikben rázza meg egész korábbi világképüket és meggyőződésüket, méghozzá olyannyira, hogy hosszú időre

képtelenné válnak hinni és bízni, még a legnyilvánvalóbb dolgokban is. Az ilyen embert az különbözteti meg a szalmaláng-hívatóktól, hogy számára nem létezik másmilyen alternatíva, vagy lehetőség egy teljes és értelmes életre. Bármerre is vesse őket az élet, bárhogyan is alakuljon a későbbi sorsuk, a szívük mélyén mindig is érezni fogják, hogy valami hiányzik... egészen addig, amíg rá nem ébrednek egynémely igencsak fontos és lényeges igazságra.

Bizonyos emberek folyvást szajkózták, hogy nem vagyunk többek, mint nyomorult bűnösök, akik csakis a Megváltásban reménykedhetünk. Mindez igaz is... de csak bizonyos szempontból. Sajnálatos módon ezek az emberek mindig azt a másik szempontot felejtik el észben tartani. Létezik Megváltás, azonban arra egyedül mi magunk találhatunk rá. Kétségtelenül kényelmes megoldás valami, vagy valaki másban reménykedni, önmagunk szerepéről és felelősségéről pedig ilyen módon lemondani, azonban ilyen lehetőség nincs. A Megváltás ugyan - bizonyos szempontból - ingyenes ajándék, azonban egyáltalán nem készpénz, hanem lehetőség. Saját megváltásomra kizárólag én magam, helyesebben Önmagam lelhetek rá, ennek titka ugyanis Önmagamnak kezei között fekszik, már-már szemtelenül közel, és egyúttal rettenetesen távol is egyben.

Erről szól valamennyi misztikus tradíció, és történetesen ez az üzenet van elrejtve valamennyi vallás dogmatikus és intézményesített felszíne alatt... a kereszténységben is. Az egyedüli csavar a történetben azonban éppen az, hogy a Jézus által bejárt útban és végrehajtott cselekedetekben nem hinni és bízni kell, hanem végre kell hajtani, meg kell valósítani őket. Nem hasonlítanunk kell Krisztushoz, hanem Azzá kell válnunk. Emlékezz, hogy mint mond az Írás: „Nem nevezlek többé

Titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, hogy mit tesz ura. Barátaimnak mondalak Titeket...” Egyetlen király sem nevez a barátjának közönséges szolgát, vagy pórt. Legalább valamiféle csenevészett grófságot juttat neki, mielőtt barátjául fogadná, de leginkább a többi királyok felé barátkozik.

Az emberi lét igazi rákfenéje egyáltalán nem a bűn, hanem a felejtés, amely valójában minden bűnnek atyja.

A Szent Írásokat lehet olvasni így is, és úgy is. Éppen ezért javasoltam Neked, hogy akképpen olvass, mintha – bizonyos értelemben – most hallanál róluk először, és – ugyancsak bizonyos értelemben – feledd el mindazt, amit korábban tanultál. E tanácsokat persze fontos jól és helyesen érteni. Ha kizárólag azt akarod meghallani, amit mások kívánnak, hogy meghallad, akkor az Írásokat valóban úgy fogod forgatni, mint ahogyan azt egy konfesszionális értelemben vallásos ember teszi. Ha azonban képesnek bizonyulsz a sorok között olvasni, és azt megérteni, amit az Isteni Jelenlét hangja tanítani akar Neked, akkor rájössz majd, hogy ezek a tanítások valójában a személyhez és személyre szólnak, nem pedig a tömegeknek. A tömegesített vallásnak és a dogmának számomra immáron nem sok értéke maradt.

Mindazonáltal vedd figyelembe, hogy úgy kell közelítened a Könyvhöz, akár csak a legszentebb szentélyhez. Ha ugyanis úgy állsz hozzá, mintha csupán néminemű telerótt papíros, avagy valamiféle bemagolandó, száraz tananyag lenne, akkor Ő is éppen így áll majd tehozzád. Ha tankönyvnek tekinted, akkor Ő is csupán nebulónak tekint majd Téged. Ha vallási szentiratként veszed a kezébe, akkor Ő is úgy viszonyul majd Hozzád, mint egy jámbor hívőhöz, aki a dogmákra kíváncsi, ha

azonban úgy közelítesz, mintha csak a Szentek Szentjébe lépnél, akkor feltáruulhat Előttem az Üzenet valódi lényege.

Királynak lenni annyit jelent, hogy tudatosan törekedsz a saját, belső királyságod birtokba vételére, megismerésére és kormányzására. Ebben áll a valódi vallásosság, a valódi hit, a valódi Gnózis, a valódi Mageia Theourgike. Ha képes vagy felismerni, hogy „Születésed napjától Tiéd a Királyság”, és képes vagy minden egyes napnak minden egyes percében királyként viselkedni, akkor valóban nem vagy távol a Megváltástól és a Felébredéstől. Ezt jelenti a „Tau” kifejezés a misztikus névben. Emlékezem arra, hogy királynak születtem, még akkor is, ha az „én királyságom nem ebből a világból való”.

Jönnek napok, amikor őszinte szívvel hálát adsz majd a Végtelenségnek azért, hogy kitaszítottként és kívülállóként könyvelt el a nagyvilág. Hidd el nekem, hogy így lesz. Addig pedig őrizkedj a darázsfészkektől, ismételten csak ezt mondhatom. A valóság az, hogy a prófétákat, igazakat és szenteket az Istenség nem csupán kirángatta a zsebéből, hanem bizony a lehető legtisztább és legigazabb szívű barátainak köréből választotta ki őket. Idézd emlékezetedbe a következő passzust: „Közeledjete az Istenhez, és majd Ő is közeledik Hozzátok”. Ez megint csak olyan gondolat, amelynek az értelmére és értékére Neked magadnak kell rádöbbedned. Azt mondhatom, hogy igen, ez a Belső Királyság... igazi önuralom, igazi alázat, igazi lemondás és igazi áldozat. Igazi, de nem kényszeredett... felismerni és lemondani mindarról, ami nem az Isten, és igent mondani Mindarra, Ami az Isten.

Én pedig király akarok lenni, a saját belső királyságom ura... a Magam Ura, ahogyan azt a mondás is tartja, már amennyiben helyesen értenék.

Ki az igazhívó, és ki lehet a hitetlen? Na igen, számos ember számára nagy vonalakban ebben ki is merül a hit és a vallásos élet. Folyamatosan azzal vannak elfoglalva, hogy mit csinálnak mások, ahelyett hogy a saját maguk belső életével törődnének. Pedig... olyan, hogy „mások”, voltaképpen nem is létezik. Tökéletesen lényegtelen a történeted szempontjából, hogy mások hogyan és miként viselkedtek Veled. Ők élik a maguk életét, a saját félelmeik, téveszméik és kisszerűségeik szerint, mint ahogyan teszed Te is... amíg csak felül nem emelkedsz mindezen. Nincs értelme túlzottan nagy jelentőséget tulajdonítanod nekik.

A Világmindenség nem a percéletű egyének világa. Teljesen mindegy, hogy abban a pillanatban ott, a nevenincs táborban, a nevenincs személyekkel mi történt, a lényegen mindez az égvilágon semmit sem változtat. A tudós bölcsessége, lelki nagysága és spirituális fensége nem lett kevesebb egy fikarcnyival sem, csak mert egy szikrázó vasdarab megszakította a kapcsolatot a testi valója és a szelleme között. Ugyanígy a kiskatona nyomora sem lett kevesebb pusztán amiatt, mert egy röpke pillanat erejéig eljátszhatta a karneváli királyt. Szalmalángok élete az ilyesfajta győzelem... egyik nap még ő puffant le másokat, másnap pedig őt lövik le. Ezért nem kellene túlzottan nagy jelentőséget tulajdonítani a pillanatnyi állapotoknak. (Egy egyperces novella margójára)

Az, hogy mások mit kezdenek a hitükkel és a vallásukkal, összességében nem a Te gondod és bajod. Tekintsd mindezt

úgy, mint ahogyan arra sem bírhatasz túlzottan nagy ráhatással, hogy a szomszéd rózsakertet telepítsen-e, avagy éppenséggel gyomnövényeket neveljen. Ugyanígy, abba sem igazán lehet beleszólásunk, hogy a másik ember miként közelít a Tapasztalaton Túlihoz, illetve hogy miként sáfárkodik a számára adatott spirituális javakkal. Létezik egy nagy igazság: „Ha adnak, fogadd el, ha ütnek, szaladj el”. Ezzel viszonylag sok dolgot lehet kezdeni.

Lehetséges, hogy még évekig, vagy akár évtizedekig szükséges várakoznod, szenvedned és kutakodnod, amíg valamennyi kérdésedre választ kaphatsz, azonban – mint ahogyan korábban mondtam Neked – utána soha többé nem leszel már ugyanaz a valaki, mint aki korábban voltál. Lehetséges, hogy borzalmasan hosszú ideig kényszerülsz várni még a Szent Hangra, de ezt az időt akár jóra, hasznosra is fordíthatod. Megkönnyítheted a Megszentelt Jelenlét számára, hogy nyilvánvalóvá váljon a szívedben, ha eleve úgy rendezed az életedet, hogy érkezésére felkészülj.

Gyakorlati megvalósításról kérdezel, és pontosan ez a lényege a Mi Utunknak. Tudod, a Szent Írások állításait gyakorta egyensúlytalan módon próbálják értelmezni, egyes részleteknek komolyságát elmismásolván, míg más, amúgy nem különösebben fontos passzusok értékét eltúlozva. Számunkra a kígyó bölcsessége és a galamb szelídsége egyaránt fontos, és egyetlen valódi szellemi törekvő sem létezhet anélkül, hogy a kettő közötti összhangra rá nem talál. Ha a galamb szelídsége a kígyó bölcsessége, megfontoltsága, körütekintése és mértékletessége nélkül valósul meg, akkor menthetetlenül hasonlóképpen járunk, mint ahogyan sokaknak esetében megtörténik mainapság. Ezek a legjobbat feltételezik

mindenről és mindenkiről, és feltétel nélkül hisznek az emberi jószágban, amely amúgy egyáltalán nem elítélendő emberi minőség, azonban sajnos ez a fajta kritikátlan jóhiszeműség vezetheti őket ahhoz is, hogy képtelennek mutatkoznak olvasni az árulkodó jelekből, és a józan eszükre hallgatni akkor, amikor arra lenne leginkább szükség.

Ebben áll a kígyó erénye: A legtöbb kígyó, még a leghalálosabb méreggel rendelkező fajok képviselői is, voltaképpen meglehetősen nehezen marnak, legalábbis önmagukhoz képest bizonyosan. A kígyó, mielőtt valaki ellen használná a mérget, előtte számtalan figyelmeztető jelzést ad: sziszeg, puffog, ágaskodik, zörög, igyekeztve jelezni az általa szabott határokat. A mérget csupán a legvégső helyzetre tartogatja, amikor arra valóban szükség van. Bizonyos fajok akár hónapokat is képesek várakozással eltölteni, csak hogy a kiszemelt prédát elejthessék, mérgük pedig egyszerre gyilkosság és gyógyír. A legsokoldalúbb állatok egyike. Erdemes kiemelt figyelemben részesítened, elvégre a mi személyes életünkre nézve az egyik legfontosabb feladata, hogy a rá jellemző türelemre, kiegyensúlyozottságra, mértéktartásra és körültekintő bölcsességre bennünket is megtanítsion. Amennyiben az emberben a kígyó által képviselt minőségek a galamb lelkesége ellenében túlsúlyra jutnak, akkor az egyén számítóvá, ügyeskedővé, manipulálóvá, kétszínűvé és mérgezővé válik, azonban a kígyó és a galamb összeforrásából valódi szellemi élet születhet. Gondolj csak a szárnyas kígyóra, és a kételtű sárkányra.

Egy igazi szellemi ember vállán ott kell üldögnie mindkettő élőlénynek. Az egyik válláról a galamb burukkolja a fülébe, hogy legyen szelíd, segítőkész, békeszerető, becsületes,

jószándékú, önzetlen és bőkezű, míg a másik fülében örökkön-örökké ott kellene hallania a kígyó sziszegését, amely bölcsességre, megfontoltságra, óvatosságra és mértéktartásra inti. Ha hallgatnál a kígyónak szavára, akkor a sok-sok lelkesedés, bizalom, bátorság, elhatározás, jó szándék és elkötelezettség mellett nem maradnál rest figyelni az intó jelekre, az őszintétlenségre utaló gesztusokra, a látszat és álságosság szólamaira, illetve önmagad belső kételyei sem maradnak rejtve előtted. Nem szabad a szelídség és kedvesség jegyében elhallgattatnunk magunkban a Józanság Hangját.

Az, hogy a sajátunkból önzetlenül és bőségesen juttatunk másoknak számára, még nem jelenti, hogy kritikátlanul szabad bejárást kellene biztosítanunk valamennyi rablónak és fosztogatónak. Sokaknak esetében itt siklik félre, és válik megannyi kudarc, csalódás és kiábrándultság forrásává a Belső Élet. Annak érdekében ugyanis, hogy megvalósítsák a Szent Írások tanításában erényként ábrázolt emberi minőségeket, sokan egyúttal hajlamossá válnak szellemi erődítményük megnyitott ajtajára kifüggeszteni a „rúgj belém” feliratú táblát.

Számomra a bennem élő Fényjelenlét szolgált mindenkor valódi vezércsillag gyanánt, amikor a világ felé fordultam. Életemnek minden egyes pillanatában bennem élő Isteni Önmagamnak irányába próbálok fordulni, egyedül Tőle várván a választ létem kérdéseire, küzdelmeire és dilemmáira. Az Isteni Sugalmazás mindig tökéletes, azonban jelenlegi állapotomat illetően korántsem vagyok az. Ahogyan az életemet élem, számtalan apró-cseprő gondolat, érzés, vágy, vélekedés és szándék suhan át az elmén, szinte minden egyes pillanatban. Ezek olyan módon hatnak, mint megannyi zajforrás a környezetben, amelyek eltorzítani, vagy esetleg

elnyomni is képesek a Mindenség Hangját. Próbáld meg hegedűzenét hallgatni egy forgalmas, nyüzsgő helyen, rögvest érteni fogod.

A személyes mélységek nem tudnak kiderülni. Nem létezik olyan, hogy valaki más, külső tényező tárja fel majd a saját, személyes mélységeidet számodra. Ahhoz Neked kell a mélyre menned, és ott, a saját lelkednek legelfeledettebb zugaiban kell meglelned a magad kincseit. Nem létezik másmilyen út.

Bizonyos emberek meggyőződéssel képviselik azon nézetet, hogy a vallásos hit, az imádság, és a szentírási szakaszok lelkes ismételtetése egyúttal a Szent Lélek aktív jelenlétének megtapasztalását is lehetővé teszi számukra, és tudod mit, bizonyos esetekben ez valóban így van. Azonban éppen itt rejlik a legnagyobb eltévelyedési lehetőség is egyben, ugyanis ezek az emberek idővel hajlamossá válnak lelküknek minden egyes rezdülését valamiféle különleges, profetikus sugalmazásnak tekinteni, és kritikátlanul az Istenség Szavának érezni azt. Mi azonban pontosan tudjuk, hogy mennyire szétszórt és fókuszálatlan a tudat a mindennapoknak során, és ez alól még az úgynevezett vallási tekintélyek sem kivételek. A Szent Szellem szava azonban csakis és kizárólag az elcsendesedett, Istenségre hangolt és tiszta szívben nyilvánul meg a maga kendőzetlen valójában, sehol máshol. Amennyiben ezek a feltételek nem adóttak a számára, akkor a Hangot sajnos szükségszerűen elfedi a mindennapok zaja, azaz a megtisztítatlan, halott, átvilágítatlan gondolatok, a sötét, zavaros vizek felől érkező félelmek, konfliktusok, vágyak és szándékok hangjai. Megannyi kiabáló, groteszk lény, egészen sokszínű zajkavalkád.

Ha egy agyonhajszolt nap után, még gyorsan a nyugovóra térésed előtt sietősen meggyújtasz egy gyertyát, majd egy-két gépies fohász eldarálása után felcsapod a Bibliát, aztán az éppen eléd vetődő passzust magad elé véve próbálsz értelmezni a „hallottakat”, akkor szinte majdnem teljes mértékben bizonyos lehetsz afelől, hogy a saját tudattalan világod valamelyik gondolatlényének szavait vetíted bele a szövegbe, olykor kritikátlanul az Istenség Szavának tulajdonítván azt. Ha még csak fel sem merül Benned, hogy esetleg a saját elméd üz csalóka játékot Veled, akkor egészen bizonyosan elveszett léleknek számítasz ezen a téren. Belőled lesz majd az a meglehetősen irritáló és kellemetlen vallásgyakorló, aki a Szent Lélek szavára hivatkozva hajtja a különféle rögeszméket, időről időre hangzatos ítéleteket és minősítéseket megfogalmazva környezetével kapcsolatban. Ők azok, akik meg vannak győződve, hogy az Istenség Lelke vezeti őket, igyekeztén ráerőltetni a saját akarataikat mindazokra, akiket – legalábbis az ő megítélésük szerint – nem vezet az Istenség úgy, ahogyan – szintén megítélésük szerint – őket. Ostobaság valamennyi rezdülést a Szent Lélek számlájára írni. A Szent Írások azt tanácsolják, vizsgáljuk meg a lelkeket, hogy azok valóban az Istenségtől valóak-e.

A legtöbb vallásos előljáró nem áll az Istenséggel való egységnek oly magas és tiszta fokán, hogy mások Istentől jövő ihletettségének vonatkozásában valódi döntést tudjon hozni. Sőt mi több, még saját tapasztalásaik érvényességével kapcsolatban sem képesek a tisztánlátásra. Hogyan is lenne lehetséges elvárni, hogy olyanok mondjanak ítéletet mások vallásos élményeiről, akik még a sajátjaiknak tekintetében sem tudnak megkülönböztetéseket tenni?

Azt tanácsolom, hogy vegyünk példát a prófétákról, és a régi időknek bölcseiről. Mit tettek ők? Hogyan viszonyultak a saját szívük és lelkük belső hangjaihoz? Én úgy emlékszem, hogy kimondottan óvatosan és körültekintően. Mózes számtalan kérdést és felvetést intézett az Égő Csapkebokorban megjelenő Isteni Jelenléthez, Ábrahám pedig egyenesen hitetlenkedve viszonyult hozzá. Zakariás főpap, de akár maga Mária is... egyikük sem arról volt nevezetes, hogy gyerekes ujjongással rohant szertekürtölni, hogy miféle élményekben volt része. Mindegyikükben voltak kérdések, kétségek és kételyek, amelyekkel kapcsolatban nem voltak restek további válaszokat keresni, és éppen ebben áll a lényeg. Dialógus, őszinte és bizalommal teli párbeszéd az Istenség Legszentebb Jelenlétével. Én azt mondom tehát, hogy amennyiben az életed nagy kérdéseire válaszokat keresel, legelőször is az elcsöndesedés útjára kell lépned, de úgy igazán. Hagyj fel a régi szokásaiddal, fokozatosan távolítsd el az életedből mindazokat a tényezőket, amelyek nem az Istenséghez vezetnek, ezzel párhuzamosan pedig erősítsd meg azokat, amelyek a Vele való kapcsolatodat erősítik. Másképpen nem megy. Vágd el mindazokat a törekvéseidet, amelyek a külvilág, avagy hamisan önmagadnak észlelt belső tartalmaid felé irányulnak, és keresd egyedül Valódi Önmagadnak hangját. Amikor már hosszabb távon képessé válsz arra, hogy ebben a csendes, tiszta, világos Jelenlétben élj, akkor, és csakis akkor lehet számítanod arra, hogy meghallod Őt. Amíg a lelkedet lekötik az általános emberi mismásolások és kisszerű törekvések, addig nem élheted meg ezt a Jelenlétet. Amíg a gondolataid ellenőrizetlenül szállnak-kelnek, Te pediglen még azt sem tudod, hogy hol vagy jelen a Pillanatban, addig semmiféle valós előrehaladást ne remélj. Majd amikor Önmagadban, és egyedül Önmagadban lakozol, Önmagad

pedig Tebenned vesz hajlékot, majd akkor keresheted méltó módon az Ő Szavát.

A szűk úton kell haladnunk. A szűk út valójában az egyenes út, amely a lehető legbiztosabb ösvényeken halad a Cél felé. Felesleges hangzatos próféciaák hirdetőinek képében tetszelegnünk, akik mindenféle magánkinyilatkoztatásaik terjesztésével válnak önmaguk és környezetük kárára. Az Istenség Hangja a lelkünkben csakis és kizárólag nekünk, rólunk szól. Nagyon ritkák azok az esetek, amikor az Istenség valaki másnak akar üzeni általunk. Úgy mondhatnám, hogy az Istenség nem híve az üzengetésnek az emberi lényekkel való kapcsolatában. Nem létezik ilyen, hogy „mondd meg ennek, meg annak, hogy ezt és azt akarom tőle”, ebben a különféle vallási előljáróságok a lehető legnagyobbat tévednek. Gondolj csak bele abba, amit korábban mondtam Neked: az egyes próféták, akik valóban az Istenség Üzenetének tolmácsolására kaptak meghívást, még ők is kimondottan elővigyázatosnak, óvatosnak, és ha kellett, egyenesen gyanakvónak mutatkoztak eleinte.

A Szent Írások lapjain azt olvashatod, hogy az Istenség, ha követeken keresztül üzen is, akkor vagy angyalokat, vagy pedig úgynevezett Igazakat, Szenteket választ. Bizonyos szakrális minőségek azok, amelyek által az egyén birtokolhatja a prófétai ihletettség állapotát, a különféle kortárs tekintélyszemélyek túlnyomó többsége azonban egyik kategóriába sem igazán fér bele. Ne érts félre, kérlek, ez egyáltalán nem jelenti, hogy ne lennének nagyon is kiváló, jámbor, értelmes és istenfélő emberek. Csupán arról vagyok szó, hogy nem szabadna magunkénak vallani olyan adományokat, amelyekkel nem rendelkezünk. Ellenben ha Te

megvalósítod, hogy egyre inkább befelé élsz, a lehető legkevesebb gondot fordítasz az anyagi világ nyűgjeire, és módszeresen megtisztítod az életedet az emberi sallangoktól, akkor egy ponton tisztán érezheted az Isteni Jelenlét felsejülését a szívedben. Ha ez megtörténik, akkor mélyedj el, emelkedj fel ebbe a Jelenlétbe, és engedd, hogy szóljon Hozzád. Ebben felismerheted Valódi Hangodat. Amikor azonban mindez megvalósul, ne kürtöld ki, hanem fordulj még inkább Önmagadba. Minél tisztábban hallod Önmagadban az Istenség Hangját, annál inkább csendesedj el a külvilág felé. Csak engedd, hogy ennek a Fényjelenlétnek a Szava hassa át az életedet, és ne igazán foglalatoskodj a másoknak dolgával. Ha szükséges világi foglalkozást üznöd, azt végezd el a lehető legjobb tudásod szerint, ám Belső Életed a Te magánügyed. Ahogyan a szerelmi életünk ügyeit sem teregetjük ki – jó esetben persze – mások előtt, úgy a szellemi létélmény megélése sem tartozik másokra. Ellenkező esetben csupán önközpontú bohóckodás és önáltatás. Felesleges színpadiasság, amelyet egyes vallásos közösségekben sajnos nem ritkán ezzel kapcsolatban üznek. A mi számunkra nincsen jelentősége. A Mi Szentélyünk négy oszlopon nyugszik, ezek közül a negyedik éppen ez: hallgatni. Tudni, merni, akarni, hallgatni.

Nézd, Barátom... én gnosztikusnak vallom magamat, és reményeim szerint Téged is sikeresen inspirálhatlak erre az Útra vonatkozóan. Én nem vagyok vallásos ember, de ha az lennék, az sem volna kárára e voltomnak. Egyszerűen csak arra kell figyelemmel lennem, hogy ne váljak önjelölt hittérítővé, vagy zsebprófétává. Ha az a küldetésem, hogy átadjak valamicskét az élményeimből, vagy a tapasztalataimból, akkor az Istenség Szentséges Lelke majd az utamba vezeti a megfelelő személyeket, de én magam inkább elharapnám a

saját nyelvemet, mint hogy igehirdetésbe, vagy efféle rettenetesen félreértelmezett húzásokba kezdjek. Azt választottam, hogy nem válok kifejezett vallás követőjévé. A magam részéről olykor a zsidó-keresztény Szent Írásokat használom, mert bizonyos eseteket illetően ezekkel tudok együtt lélegezni, azonban egyáltalán nem viszolygok attól, hogy időnként a Védákhoz, vagy a buddhizmus és taoizmus könyveihez nyúljak, és ugyanez áll az Iszlám szent irataira is. A kincsek nem lesznek másmilyenek, vagy kevesebbek attól, hogy éppen miféle földben találok... az csak a rárakódás. Lemosható.

Menj haza... és imádkozz. Ennyi. Csendesedj el és kezdj fokról fokra megvalósítani mindazt, amiről a mai napon beszélgettünk. Próbáld meg újfajta érdeklődéssel és megújult figyelmességgel olvasni a Szent Írásokat, lényegtelen, hogy melyiket. A viláért sem szeretném Rád erőltetni a magam véleményét, hiszen Te is tudod: az én útjaim nem feltétlenül a Te útjaid. Itt értelmezik félre a különféle vallások a hittérítést: kizárólagosságra törekednek. Nem a Forrást szeretnék megmutatni az embereknek, hanem a saját rendszereik és hierarchiáik számára kívánnak követőket szerezni. Én a magam részéről immáron messzire elkerülöm valamennyit, de ez persze nem feltétlenül követendő példa Számodra. Idővel talán eltalálsz a kereszténységhez, esetleg zsidóvá, vagy muszlimmá, netalántán buddhistává, vagy hermetikussá válsz. Ezt nem tudhatom előre, de kezdetnek elégedjünk meg annyival, ha végre hallani kezded lelkedben a Mindenség Szavát.

Talán Te is találkozhattál már olyan emberekkel, akiknek a társaságában valamilyen oknál fogva úgy érezhetted, hogy mintegy leolvadnak Rólad a hétköznapi gondok és bajok, a

szíved pedig reménnyel telik meg, és őszinte örömet éreztél, miközben azzal a valakivel mulattad az időt. Léteznek olyan emberek, akiknek a puszta környezetében tartózkodni, akár csupán néhány órácska erejéig már önmagában is gyógyító erővel bír. Lehetséges, hogy látszólag nem is tesznek semmi rendkívülit. Nem beszélnek hangzatos bölcsességeket, nem szórakoztatnak, nem is végeznek semmiféle hókuszpókuszt, hanem csupán „vannak”, léteznek, és a létezésük által tanítanak, inspirálnak, erősítenek és nyújtanak támaszt. Az ilyen emberek legtöbb esetben láthatatlanok, azaz nem igazán lehetne sejteni róluk, hogy mifélék és kifélék. A legtöbb közülük úgymond mestere az álcázásnak, Te pedig mindösszesen egy jámbor favágót, esetleg asztalost, vagy kőművest látsz, ugyanis lényüknek legmélyebb lényegét alapvetően rejtegetik a külvilág előtt, megjegyzem teljes joggal. Nem kenyerük az öntömjénezés és a saját nagyszerűségük harsogása, mint ahogyan azt sajnos sok esetben mainapság tetten érheted a tengernyi különféle tanító, spirituális mester és útmutató körei között. Egy igazi, valódi gnosztikus olykor a teljes életét úgy éli le, hogy a világon senki előtt sem válik nyilvánvalóvá a kiléte, sőt mi több, léteznek olyan esetek is, amikor még maga az illető sem jut el annak tudatosságára, hogy ki is ő valójában.

Egy valódi gnosztikus abból indul ki, hogy nem célja segítséget nyújtani másoknak, bármennyire is furcsaságnak hathat ez Számodra. Egyetlen és eredeti törekvése, hogy az Istenséghez való közelségére emlékezzék, és a minél teljesebb Egységre jusson el. A különféle karizmák, adományok és mágikus erők megjelenése csupán járulékos eleme az Útnak, amelyek vagy kifejlődnek valakinél, vagy nem. Létezik olyan közülünk, akinek semmiféle különleges, misztikus erő sincsen a

birtokában, sőt mi több, egyenesen ez a leggyakoribb. Sokan azért adják a fejüket a szellemi életre, és azért fognak bele bizonyos spirituális gyakorlatok végzésébe, hogy mindenféle különleges képességekre tegyenek szert. Magam is találkoztam olyan emberrel, aki azért imádkozott éveken át, hogy a nyelveken való szólás ajándékát elnyerje. Nos, ami azt illeti, szerintem imádkozhatott volna valami hasznosabb adományért, azonban sajnos a tendencia teljesen világos: olyan képességre vágyott, amely valamilyen szempontból különlegessé és kivételessé teszi őt mások számára. Az olyan, egyébként hétköznapiak mondható karizmák megléte, mint a többiek helyzetébe való beleérzés képessége, a mások nyomorúságának megértésére és enyhítésére alkalmassá tevő érzékenység, és a jó tanács megadására hajlamosító bölcsesség már korántsem teszi a külvilág szemében ennyire csodálatossá és nélkülözhetetlenné az embert. Pedig, valójában ezek a képességek képezik az Istenség Legszentebb Jelenlétének valódi ajándékait. Én azt gondolom, hogy teljesen felesleges mindenfajta látványos mutatványra áhítoznunk, elvégre éppen az egyszerűnek és jelentéktelennek tűnő dolgok jelentik a valódi értéket ebből a szempontból.

Ideális esetben minden közösségnek úgy kellene működnie, hogy valamennyi tagja jelentőségteljesnek, fontosnak, nélkülözhetetlennek, és valamilyen szempontból nézve egyedinek érezhesse önmagát. Ha ő süti a legjobb süteményt, akkor azért, ha pediglen ő a legjobb szónok, akkor azért. Egyik sem nagyobb, vagy kevesebb a másiknál. Hiába hallgathatnám akár a legzseniálisabb prédikátorok monológjait, azt régestelen régen megtanultam, hogy az élet sütemény nélkül a felét sem éri.

Én azt tapasztaltam, hogy a legtöbb közösség működése nagyjából abban merül ki, hogy egy-kettő, sok esetben igencsak önjelölt módon kiemelkedő vezéregyéniség munkálkodik a saját önmegvalósításán, míg a többiek, a gyengébb hangúak és a visszahúzódóbb személyiséggel bírók csupán egyfajta statisztákként vannak jelen ebben. A magam részéről ezért is kerülöm el a lehető legnagyobb ívben a közösségeket, tudniillik én sem tartom magamat kimondottan középponti személyiségnek. Beszélni és elmélődni ugyan szeretek, ez igaz, de alapvetően tökéletesen megvagyok anélkül is, hogy különösebb figyelem essen rám. Ha kedvem tartja, akkor elmondom a gondolataimat a tollnak és papírnak, sőt mi több, néhanapján megteszi valamelyik tollas-borzas barátom hallgatósága is. Arra azonban egyáltalán nem vágyom, hogy a kétszázhuszonharmadik téglá legyek egy olyan falban, amelynek megtervezésébe és kivitelezésébe nincsen beleszólásom, helyette inkább felhúzom a saját falaimat, és felépítem a saját várkastélyomat.

A hétköznapi hívők hajlamosnak mutatkoznak elveszni a hétköznapi vallásosság kényelmes langyosságában, a fanatikusok pedig rendszerint a részletkérdések csapdájába esnek. Ez utóbbiaknak munkálkodása ráadásul általában még meg is reked abban, hogy saját meggyőződésüket másokra ráerőltessék. A személyes kapcsolat, amely tulajdonképpen a spirituális élet célja és mértéke, voltaképpen igencsak keveseket érdekel csupán. Miért van ez így? – kérdezem. Ha ez a találkozás a vallásos élet lényege, akkor miért is nem helyeződik rá nagyobb hangsúly? Mert a legtöbb ember valójában nem hisz ennek lehetőségességében. Úgy hiszik, hogy ez csupán az apostolok, próféták és szentek kiváltsága lehet, és lényegében megelégednek azzal, hogy az Istent könyvekből,

prédikációkból és dogmákból ismerhetik. Azonban a valóság ennél sokkalta örömtelibb és kedvezőbb. Gondolj csak bele, miben is áll az Örömhír valódi lényege? Sokak szerint a megváltás és szabadulás üzenete, azaz a bűnöktől való tisztává válás ajándéka. Bűnváltás és üdvösség. Én mindig is úgy éreztem, hogy ez számomra borzalmasan kevés. Én ennél sokkalta többre és magasztosabbra vágyom: emberfeletti életre, embert meghaladó létállapotok elérésére. Megismerni az Istenséget, teljes egységre lépni... méghozzá olyan egységre, amelyben már el sem lehetne dönteni, hogy hol végződök én, és hol kezdődik az Istenség, avagy éppen megfordítva: hol végződik az Istenség, és hol kezdődök én? Lényegében nem is képez mindez valódi döntési helyzetet, elvégre a Végcél vonatkozásában nincs is olyan, hogy kettő.

A vallás azt tanítja, hogy mindnyájan Isten gyermekei vagyunk. Ez így igaz, viszont a legtöbb megnyilatkozás ebben a szóösszetételben egyedül a gyermekséget hangsúlyozza, és megfeledkezik az Istenről. Bizonyos fokban persze gyermekek vagyunk, esendők, gyarlók, tudatlanok, önállótlank, rosszra hajlóak, engedetlenek, neveletlenek... a többit már Te is jól ismered. Viszont... beszélnek-e arról a vallások, hogy nemcsak gyermekek, de egyenesen istenek is vagyunk? Istennek ugyanis csakis Isten lehet a gyermeke, ez nem lehet másképpen. Oroszlán sem hozhat a világra marhát.

Én a magam részéről az Istenség igazi és valódi gyermeke kívánok lenni, és nem pedig egy elzárkózó és megérinthatetlen hierarcha szolgája. Számomra a hit annak bizonyosságát jelenti, hogy magam is oly mértékben vagyok gyermeke a Mindenségnek, mint ahogyan Jézus Krisztus.

Nem az alázatosság a tévút, hanem amit mainapság leginkább értenek alatta. Az ugyanis csupán üres és felszínes alázatосkodás. A „merjünk kicsik lenni” hamis és lélektisztító ideológiája, amely voltaképpen legalább annyira archoni és démonikus természetű, mint az Istent játszó nagyképűség. Gondolj csak bele, minek és milyen célra teremtette az Istenség az embert: Uralkodónak és Papnak. Mégis, mik vagyunk mi, hogy kétségbe vonjuk az Ő rendelését és akaratát? Mégis, hogyan engedhetjük meg önmagunknak, hogy a szolga szerepét öltük magunkra? Szolgákra, sőt mi több, rabszolgákra csupán démonoknak lehet szükségük, az Istenség azonban társakra, gyermekekre és örökösökre tart igényt.

Gondolj bele az angyali hierarchia megteremtésének történetébe. Mily fenséges és tekintélyes, szentséges és magasztos Isteni Rend ez. Nyoma sincsen benne mindannak, amilyennek az ember a maga esze szerint a hierarchiákat elképzeli. Egység a sokszínűségben, a különféle feladatok igazságos és személyre szabott elrendezése. Az Istenség mindig az adott feladatokra teremt lényeket, és nem a lények számára feladatokat. A Láthatatlan Világok valamennyi feladata magasztos, és ezeknek ellátására szintúgy magasztos lények megteremtése szükséges. Amennyiben az ember csakis és kizárólag annyi lenne, mint ahogyan a materializmus, avagy éppenséggel a vallások felszíni vetületei állítanák, akkor mindez azt feltételezné, hogy az Istenség alantas szolgamunkára teremtett alantas szolgákat, ebben azonban a magam részéről erősen kételkedem. A Világmindenség tökéletesen jól működne alantas szolgamunkák, és az azokat végző, szintén igencsak alantas szolgák nélkül, így minden arra mutat, hogy az emberiségnek valami sokkalta magasztosabb és szentebb juthatott osztályrészül. Aki minden további nélkül

belenyugszik jelenlegi állapotába, és önmagát az alantas és méltatlan szolga képével azonosítja, az voltaképpen – végső soron – istenkáromlást követ el.

Nagyon sokan még csak tudatában sincsenek annak, hogy mit is jelent a nevük, annak pedig még kevésbé, hogy ennek a jelentésnek mondhatni misztikus értelme van. Mind a betűknek, mind pedig a belőlük előálló szavaknak meghatározott mágikus ereje érhető tetten, így egyáltalán nem mindegy, hogy mit – és hogyan – mondunk ki. Teremtő hatalom rejlik a szavak mélyén, és a legtöbbször sejtelmük sincs, hogy mekkora erőket kezdenek mozgatni akkor, amikor beszédre nyitják szájukat. A szavakkal ölni lehet, ezt a hatalmat sajnos én is jól ismerem. Ölni és életet teremteni. Ez valóban kétélű fegyver.

Sajnos a legtöbb, igazán vallásos ember valamilyen oknál fogva nem mer nagyot akarni. Úgy hiszik, hogy bizonyos távolságon túl nem célszerű közelebb merészkedni az Istenséghez. Valamiért úgy gondolják, hogy illendőbb megmaradni egyfajta kényelmes távolságtartásban, és nem is nagyon merészelnek többre törekedni. Számukra az Istenség úr és király, és ezt bizonyos fokban nagyon is jól gondolják. Egy úrhoz és királyhoz nem is nagyon illik a szolgák számára megengedhetőnél közelebbre merészkedni, ellenkező esetben valóban elvihetnek bizonyos poroszlók. Azok, akik királyként és uralkodó despotaként tekintenek az Istenségre, rendszerint önmagukra is a szolga szerepét osztják csupán. Egy szolga pedig miben reménykedhet, mire számíthat? Irgalomra, könyörületre, szájalomra, meghallgatásra, esetleg az apró-cseprő kívánságok teljesítésére. Nem is vágyik másra az urától, mert nem is mer többre vágyani. A gnosztikus azonban

nagyravágyó... neki a király barátsága kell. Bizalmasa, szívbéli jóbarátja – és végső lényege szerint örököse – vágyik lenni a királynak, és ezt szintén nem egyfajta szentimentális és visszataszítóan személyeskedő módon értem. A gnosztikustól meglehetősen távol áll mind a szolga, mind a szülőjét lealacsonyító módon vállon veregető vagány képe, mint ahogyan a gusztustalanul bizalmaskodó magatartás is. Mindegyik viszonyulás degradálja az Istenség Legszentebb Képmását, ugyanis Ő végső soron nem az apukánk, nem is a kocsmai ivócimboránk, ám ugyanakkor egyáltalán nem a földi értelemben vett uralkodónk és királyunk, hanem mindennél sokkalta több, mélyebb és nemesebb. A mi értelmezésünk szerint tehát ezen a ponton érti félre a hitet mind a jámbor hívő, mind pedig a szent. Nem vágnak többre. Nem kapnak többet, mert nem akarnak, vagy nem mernek többet kapni.

Élet nélkül az összes szent szöveg és imádság csupán üres és halott váz. Ebben hibáznak nagyon sokan a vallásos emberek közül. Azt gondolják, hogy amit úgymond készen kapnak, az valóban készen áll, nekik pedig semmit sem szükséges hozzátenniük. A valóság azonban az, hogy amennyiben ők maguk nem töltik meg élettel őket, úgy a különféle zsoltárok és egyéb imádságok nem többek egyszerű szövegösszetételeknél. Ennyi erővel akár valamelyik gyermekverset is recitálhatnád, bár ez meglehetősen kisarkított példa, és eleve azt feltételeznéd, hogy minden szöveg egyenrangú, pedig ez azért nem igaz. Mindösszesen annyi a lényeg, hogy amennyiben nem töltöd meg a magad életéből élettel és lélekkel a zsoltárokat, egyszerűen hatástalan marad az imádkozás. Nagyjából hasonló módon marad meg a külsőségek szintjén, mint amikor a tömegek előre előírt rigmusok alapján dicsőítik és éltetik a diktátort. Nincsen benne lélek, nem vagyok benne Én.

Ha Te király lennél, mégis mit szólnál egy monoton, és mindennemű lelkesedést nélkülöző, előre megírt dicsőítő szöveg felolvasásához? Mit szólnál ahhoz, ha a néped papagáj módjára dicsőítene Téged, mások által szájukba adott szövegek gépies ismételtetése által? Úgy hiszem, hogy Neked is feltűnne belőle egy és más, nem igaz? Misztikus szempontból megközelítve a kérdést mindenképpen tisztáznom kell egy nagyon fontos tényezőt, mégpedig azt, hogy az imádság célja egyáltalán nem az Istenség dicsőítése. Az Istenségnek egyáltalán nincsen szüksége dicsőítésre, ugyanis a világon semmiféle probléma nincs az önértékelésével. Nem küzd kisebbségi komplexussal, amelyet szolgák milliányinak állandó hízeltedése által kívánna orvosolni. Ezek csupán emberi megközelítések, ráadásul még kifejezetten felületesekek is, ami azt illeti. Arra sem tart igényt, hogy meghallgassa a kéréseinket, hiszen eleve és pontosan tudja, hogy mire van szükségünk, elvégre jobban ismer bennünket még saját magunknál is. Az imádság a közelség és az egység előmozdítására szolgál. Jelenlegi önmagam és Valódi Önmagam közötti határok felszámolása a cél.

Meg kell értened, hogy a gnosztikusok ösvényei alapvetően különböznek a vallásos emberek útjaitól. A vallásos útnak valóban abban áll a mibenléte, hogy általa az üdvösség elnyerése válik elérhetővé. Azonban a gnosztikus életszemlélet szerint az üdvösség egyáltalán nem a végcél, hanem csupán a soron következő állomás. Tény és való, hogy ennek az elérése sem mindennapi feladat, azonban a Gnózis keresője sokkalta nagyobb perspektívákban gondolkodik, és egyáltalán nem áll meg ennél a lépésnél. Nem véletlenül mondják sokan, hogy a misztika és mágia azon a ponton kezdődik, ahol a vallás eléri

végző korlátait. Az első lépés valóban az üdvösség, ezt a vallásos emberek nagyon is helyesen értelmezik, azonban a gnosztikus ennél sokkalta többet akar. Abban gondolkodunk, hogy az ember eredeti potenciáljai, és az ezekből fakadó lehetőségek sokkalta nagyobbak, és szélesebb körben értelmezendők mindannál, mint amelyeket jelenleg birtokolni látszik. A mi értelmezéseink szerint a világban meghatározott Rend uralkodik, amelyben az ember – mint ahogyan korábban mondtam – a papi és a királyi feladatokat kell, hogy betöltse. Ez pediglen csakis és kizárólag annak számára lehetséges, akinek úgymond az Istenség Fénye ragyog a homlokán, azaz a lehető legmagasabb szinten valósította meg az Istenséggel való Teljes Egységet. Ebben áll a Cél és az Út lényege, és igen... valóban eretnek ösvény ez sokaknak szemében, ezért is mondtam Neked, hogy a misztikusok és mágusok útja eltér a tömegek útjától.

A vallásos ember útja nehéz út, mint ahogyan azt már Te magad is megtapasztalhattad, legalábbis a materiális ember útjához képest, amely megjegyzem, szintén egyáltalán nem egyszerű. Azonban a gnosztikusok ösvényei még ennél is sokkalta nehezebbek, szűkre szabottabbak, és sötétebbek is egyben. Rá lehet lépni, azonban itt egyáltalán nem kivitelezhető mindaz, amit a mindennapi léttel kapcsolatban megcselekedhetsz. A mi létélményünk esetében nem működőképes megoldás, hogy amennyiben ellenállást tapasztalsz, avagy nem a vágyaidnak és a terveidnek megfelelően alakulnak a dolgok, akkor meghátrálsz és visszavonulót fújsz. Tény és való, hogy sok dologban könnyebb a helyzetünk... nincsenek például kellemetlen és felfuvalkodott, arrogáns és dölyfös vallási előljárók, mint ahogyan fenyegető vallási tekintély sem, azonban bőségesen

tetten érhető olyan fenyegetés és nehézség, amely elől bizony nem létezik másféle menekvés a misztikusok és mágusok ösvényén, mint az, hogy egyszerűen szembenézel vele, még hozzá az esetek többségében teljesen egyedül. Nem állhat melletted hosszú távon senki, még saját magad sem. Én magam ráállíthatlak Téged egy viszonylag bejárattott útvonalra, azonban menthetetlenül el fog jönni az a pont, amelyen túl már nem kísérhetlek tovább.

Nem lehet közösen végigjárni az Utat? Nem igazán. Nem igazán, még hozzá két okból kifolyólag. Az egyik ezek közül, hogy mivel a Gnózis ösvényén alapvetően elérendő cél, hogy a tanítvány túlszárnyalja a mesterét, így Neked tovább kell jutnod ezen az Úton, mint amennyire én magam valaha is juthattam. Amennyiben nem sikerül, és nem leszel képes meghaladni azokat a szellemi mélységeket, ahová alászállhattam, akkor az egyaránt válik mindkettőnk kudarcára. Csakis és kizárólag akkor lehet sikeres a kettőnk ténykedése, amennyiben túlszárnyalsz engem, még hozzá magasan. Ennek sikerülnie kell. Enélkül az egésznek nincsen értelme, így amennyiben nem szándékos engem túlszárnyalni, akkor bele se vágj a gnosztikus létélmény megélésének gyakorlatába. Ebben válik el egy másik, lényegi ponton a vallás és a Mi Utunk. A vallási előljáró nem mondana le a hatalmáról és a befolyásáról semmiféle szín alatt sem, és sokan közülük még csupán hallani sem akarnának arról, hogy egy egyszerű laikus hívő túlnőhet rajtuk, a gnosztikusok mesterei, a mágusok és bölcsek azonban semmire sem vágnak jobban, mint hogy a tanítványaik közül minél többen érjenek el arra a pontra, hogy meghaladhatják mindazt, amit a mestereik képviselnek. Amitől az egyik mindennél jobban tart és igyekszik elkerülni, az a másik számára maga a vágyott cél. Gondolj csak Beavató Szent János

és Jézus Krisztus esetére: "neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem".

Ez a Mi Utunknak lényege, Kedves Barátom. Lehetetlen célok kitűzése, és azoknak minden igyekezeten felül való megvalósítása. Bár a lélektan úgy véli, hogy eleve a csökkent önértékeléssel bíró személyek tűznek önmaguk elé lehetetlennek tetsző célokat, hogy aztán kevéssé csüggedjenek el, amikor végül kudarcot vallanak, azonban az isteni mágia esetében teljesen másképpen áll a helyzet. Mi ugyanis hiszünk abban, hogy ami ember számára lehetetlen, az Isten számára lehetséges. Sőt mi több, én egyenesen azt állítom, hogy ami ember számára lehetetlen, az egy valódi isten számára lehetséges lehet.

Az istengyermekség állapot és méltóság, amelyet tudatos lelki törekvések által meg lehet valósítani, nem pedig olyasvalami, ami mintegy magától értetődően adatott számunkra. Az istengyermekség ígéret, nem pedig adottság. Istennek csakis isten lehet a gyermeke, így az embernek voltaképpen istenné szükséges válnia. Egy igazán fontos kitételt azonban le kell szögezni, ezen áll, avagy bukik ugyanis szinte minden. A materiális kor embere, csakúgy, mint a bibliai bukott angyalok Isten helyett kíván istenné válni, míg a gnosztikus és a bölcsek egyedül az Istenben akar istenné lenni, ha úgy tetszik, Egyedüli Önmagát megvalósítván kíván Önmaga lenni. Óriási különbség, és az emberek többsége ezen a ponton szépen el is bukik. Azok ugyanis, akik valamicskét megértettek már a szellemi létélményből, és eljutottak arra a pontra, hogy nem kívánnak tovább és többé szolgák lenni, sajnos általában önmaguk által jelölt uralkodókká szeretnének válni, szabad rendelkezési jogot és hatalmat kívánva szerezni mások

szabadsága és élete felett. Olyanok ők, mint az a fajta szolga, aki ura távollétében azonnal hatalmaskodni kezd szolgatársain.

Ismerünk bizonyos embereket. Mindenkin uralkodni próbálnának, kivéve persze önmagukon. Az alapvetés az, hogy nekik minden szabad, ám a másikat szinte mindenben korlátozni és uralni próbálják. A hibájuk annak figyelmen kívül hagyásában áll, hogy másokon uralkodni nem lehetséges önmagunk uralása nélkül, különben magunk is csupán egyszerű zsarnokokká válhatunk. Aki azonban önmagát uralja, annak végső soron már egyáltalán nem számít szükségletének, hogy másokat uraljon és irányítson. A külsőségekben megmutatkozó hatalomvágy azoknak az embereknek a sajátossága, akik önmaguk uralására képtelenek, és ezt a fajta uralmi törekvésüket vetítik ki a külvilágra. Ahogyan egy valódi uralkodó is tökéletesen elegendő önmagában és önmagának, úgy az önmaga felett tökéletes hatalmat szerző ember sem szorul rá arra, hogy mások uralásában élje ki magát. Egyszerűen önmagában elég önmagának. Ugyanez a helyzet áll fenn a valódi istengyermekek esetében is. Ők ugyanis tökéletes királyok a maguk belső univerzumai felett, így egyáltalán nem szükséges számukra, hogy a mások rovására uralmat és befolyást szerezzenek. Ilyen jellegű belső uralmat azonban ember nem érhet el önmagában, csakis és kizárólag Istenben. Ember nem uralkodhat, csupán az Isten, így az embernek Istenné szükséges válnia, amelyet úgy tehet meg, ha egységre jut az Egy Igaz Istennel. Istenen kívül ugyanis nincsen istenség, mert Istenen kívül valójában semmi sincsen.

A magas mágia körébe olyan mágikus aktusok tartoznak, amelyeknek célja a saját belső világaink felett gyakorolható uralom megszerzése, azaz az érzéseink, érzelmeink,

gondolataink és szavaink tökéletes uralása. Összefoglalva az ember meghaladása, az emberfeletti felé irányuló tudati és létállapotok megszerzése a cél. Mindannyiunknak meg kell haladnia mindazt, amelyet hagyományosan embernek ismerünk, és megvalósítani az emberen felett álló ember ideálját. Az a fajta misztika, amely kritikátlanul belesimul mindennemű olyasfajta dologba, amelyet az Istenség akaratának sejt, voltaképpen nem több elernyedti sodródásnál, avagy ami még ennél is rosszabb, mások által manipulált ideoda csapódásnál. A gnosztikus azonban szerencsésen képes egyesíteni önmagában a misztikust és a mágust. Amikor ugyanis a gnosztikus mágusként nyilvánul meg, akkor a legmagasztosabb és legnemesebb önátalakítást, a magas mágiát végzi, amelyben akaratát tökéletesen összhangba hozza az Isteni Akarattal, tehát valójában eléri azt, hogy akaratában ez az Isteni Akarat nyilvánuljék meg, mindaz pedig, amelyet korábban – tévesen – a saját akaratának sejtett, a lelepleződés állapotában váljon megsemmisültté. Akkor a szó legigazibb értelmében vett szellemi szabadságot és függetlenséget éli meg, amely a direkt és személyes istenség-realizációból fakad.

Amikor a szellemi ember mágusként nyilvánul meg, akkor voltaképpen önmaga belső világában teremt rendet, szabadon alkotván és törölvén el gondolatokat, érzéseket, érzelmeket és megnyilvánulásokat egyaránt. Nem létezik ennél nagyobb hatalom: szeretetet érezni ott, ahol szíved szerint gyűlöletet éreznél. Megbocsátást érezni ott, ahol szíved szerint haragot és bosszúvágyat éreznél, és elfogadást érezni ott, ahol szíved szerint elutasítást éreznél. Szabadon gondolni arra, amire csak akarsz, és szabadon nem gondolni arra, amire nem akarsz gondolni. Teljesen szabadon választani bűn és erény, jószág és gonoszság, becesség és becstelenség között, mindennemű

külső kényszer nélkül, csakis és kizárólag az Istenség Akaratában Önmagad Akaratát feltárván. Istennel, Istenben és Istenként teremtve egy szebb és csodálatosabb Világot önmagadban és önmagad körül.

Korunkban szinte megszámlálhatatlan seregekben hemzsegek a különféle szellemi tanítók, jósok, gyógyítók és mesterek, ezt azt hiszem, mindannyian jól tudjuk. Ezeknek az embereknek a legnagyobb része tudatlan és pénzsóvár szemfényvesztő, míg mások valódi képességekkel rendelkező, ám ugyanakkor a kontárság felé tendáló személyek. Szénégetők csupán a valódi, Királyi Művészet fiaihoz képest. A mágia legközönségesebb és legalacsonyabb színvonalú területeit kapargatván próbálnak befolyást és hatalmat szerezni önmaguk számára azzal a céllal, hogy kivívják mások tiszteletét és csodálatát. Elképzelhető, hogy rituáléik bírnak néminemű hatással, különösen amennyiben a „célpont” hisz bennük és jelentőséget tulajdonít nekik, azonban az igazi magas mágiához képest cselekedeteik egyszersmind merőben komolytalanok és egoisztikusak. Sajnálatos módon vannak közöttük azonban olyan valódi mágusok, akik mintegy teljes tudatossággal áruba bocsátották önmagukat, hogy önző és alantas célokért aprópénzre váltsák a tudásukat. A mágia szempontjából – igazán szigorúan véve – minden materiális cél alantas is egyben, ugyanis az igazi, valóban szakramentális mágiának természetéből fakadóan az Én-re és a láthatatlan, jobban mondván még feltáratlan dolgok felé szükséges irányulnia.

Azt kérded, mi történik az alantas, színvonalatlan, becestelen és jellemtelen emberekkel? Eleinte élnek, mint hal a vízben. Gazdagodnak, hírnevessé, ismertté, elismertté, és sokak által csodálattal övezettekké válnak, ők pedig egyre inkább eltelnek

a saját nagyszerűségük illúziójától. Arroganciájuk és büszkeségük idővel olyan óriásira nő, hogy egészen lassacskán, ámde teljességgel bizonyos módon felemészti őket. Ez a felemésztettség sokféle módon nyilvánulhat meg: mindenfajta függőségek, szenvedélyek, betegségek, avagy örület. Amennyiben látod, hogy egy ilyenfajta ember különféle szenvedélybetegségekben, mentális problémákban, testi bajokban, avagy az örület különféle formáiban, tehát például abnormális féltékenységben, hatalmasra hízott egomániában szenved, akkor egészen bizonyos lehetsz afelől, hogy az általa üzött démonikus természetű cselekedetek elkezdtek már kifejteni ártó hatásaikat. Órizkedj az ilyen személyektől, ugyanis rövid úton tönkretelhetnek Téged, mint ahogyan önmagukat is a Semmi szélére juttatják teljes bizonyossággal.

Az utakat a legtöbb esetben nekünk magunknak kell kijárnunk, ugyanis a világban fellelhető források túlnyomó többsége olyannyira alkalmatlan, kétes értékű és megbízhatatlan, hogy a lehető legjobb és legkedvezőbb dolog számunkra, amennyiben teljes mértékben távol tartjuk magunkat tőlük. A Gnózis útja nem azt jelenti, hogy kritika nélkül el kell fogadnunk mindent. Egy nyitott gondolkodásmód nem jelent egyet kritikátlansággal. A Gnózis útja szabadon viszonyul a dolgokhoz, és szabadon merít mindabból, amit tisztának és autentikusnak talál, azonban a sáros és szennyezett forrásoktól mindennemű nyitottságától függetlenül igyekszik távol tartani önmagát.

Érdeemes figyelned mind a belső, mind a külső jelekre. Amikor nyilvánvaló, hogy valaki csupán addig elfogadó, érdeklődő, nyitott és párbeszédre hajló, amíg a dolgok állása megfelel a saját érdekeinek, akkor bizonyosan tudható, hogy az illető

csupán a saját véleményei és látásmódja generálta csapdában létezik. Könnyű nagylelkűnek és elfogadónak mutatkozni olyan dolgok irányában, amelyek eleve megfelelnek a világról alkotott véleményünknek és személyes preferenciáinknak, azonban a valódi megértésre irányuló hajlandóság ott kezdődik, hogy legalább elvi szinten megpróbálsz megismerni a másféle nézőpontokat. Egy bizonyos mondás szerint a bölcs akkor igazi és tökéletes, ha a sajátjától alapvetően eltérő nézőpontot és véleményt is meg tud érteni, még hozzá olyannyira, hogy akár meggyőző erővel is képes legyen érvelni mellette. Persze nem árt óvatosnak lenni, hiszen ez egyáltalán nem jelenti, hogy el kellene fogadnia az adott álláspontot, csupán annyit, hogy legalább olyan mélységekben képes átérezni és megérteni, mintha ténylegesen a sajátja lenne. Egy bizonyos gondolati konstruktumot akkor lehetsz képes a maga teljességében elfogadni, avagy elutasítani, ha először átéled és megérted. Ellenkező esetben csupán felületes sémák és vélemények, esetleg előítéletek alapján hozod meg a döntésedet, amely persze néhanapján megfelelő eljárás mód lehet, azonban a világokat érteni kívánó bölcs számára teljes mértékben elfogadhatatlan ez a fajta beszűkültség.

Itt kezdődik a mágikus létélmény előszobája: olyan erőket és hatalmat szerezni a saját gondolataink felett, hogy képessé váljunk tetszés szerint bármilyen mélyen és pontosan átgondolni bármit, amit csak szeretnénk. Az emberek gondolatai felületesek és csapongóak, sokszor még a legalapvetőbb logikai hibákon és következetlenségek felett is átsiklanak. A legtöbbször oly módon alkotunk véleményt, amelyet persze egyszeriben mindenek felett állónak és tévedhetetlennek is bélyegzünk, hogy közben a lehető legbőrdületesebb logikai bukfenceket követjük el. A gondolatok

mágiájának lényege, hogy a gondolkodást olyan tűélessé és hajszálpontossá tegyük, hogy teremtő erővel alkothassunk meg a segítségük által szinte bármit, amit csak mentális síkon elképzelünk és akarunk. A legnagyobb és legnehezebb feladat ezen az állomáson a gondolatok megzabolázása, és ezzel egyúttal a gondolkodásnak a lehető legtökéletesebb szintre való felemelése. A kósza gondolatok nem sok dologra jók, pusztán arra, hogy félrevigyenek, megijesszenek és megzavarjanak, és amennyiben végigfutsz egynémely ilyen gondolatsornak a szálán, voltaképpen arra döbbenhetsz rá, hogy ezek a gondolatszálak gyakorlatilag hemzsegnek a különféle logikai felületességből fakadó hibáktól. Az emberek azonban jórészt ilyen kósza gondolatok nyomán cselekszenek, és ezekből vannak konklúziókat, pedig még önmaguk számára sem világos olykor, hogy pontosan honnan is jönnek, miből is fakadnak ezek.

A valódi Látás képessége nem teszi könnyebbé, kiegyensúlyozottabbá és boldogabbá az életet, sőt mi több, ezen a világon a nemtudás boldogsága sokkalta inkább tapintható és tetten érhető, azonban mindennek nem szabad csüggedéssel eltöltenie Téged. Ha erre az útra lépsz, az életed már sohasem lesz olyan, mint amilyen korábban volt. Megismered az Igazságot, és ez az Igazság fog szabaddá tenni Téged mindenen alól, még akkor is, ha a szabadság előszobájában olykor igencsak kényelmetlen, kellemetlen és fájdalmas dolgokban lehet részed. Itt ugyanis az önmagunk feletti hatalom elérése a cél, amely voltaképpen a valódi, igazi és autentikus hatalom. Önmagunk lecsúszott, megtört és fájdalmasan korlátolt természetének sarából teremtjük meg az emberfelettség aranyát, mindezt pedig az Istenség megújító erőivel összhangban.

Te is megtapasztaltad már annak élményét, hogy hosszú távon lehetetlenség szívvel-lélekkel tevékenykedni olyan rendszerek keretei között, amelyeknek működésével és célkitűzéseivel alapvetően nem értesz egyet. Szép és üdvös dolog az alázat, de egy örökkévalóságon át nem gyakorolható, különösen nem az áltekingtényekkel szemben...

A világ tömény hazugságáradat. Azt hirdeti, hogy az embernek nincsen szüksége a magasabb világokra ahhoz, hogy önmagát kiteljesítse. Arra buzdít, hogy elégedjél meg ezzel a legalsó világgal, és legyél ennek a világnak kritikátlan vazallusa. Végzetesen kiforgatja az önkiteljesítés és önmegvalósítás fogalmait, és arra ösztönöz bennünket, hogy a kevéske koncon marakodó kutyák módjára tengessük napjainkat. Versengés, ugye? Versengés a szabad helyekért a középiskolában, majd pedig az egyetemen. Versengés azért, hogy ki kapja majd a legjobb munkahelyet, a legnagyobb mértékű előléptetést, a legtöbb fizetést. Versengés azért, hogy ki birtokolja a lehető legnagyobb befolyást, kontrollt, hírnevet és elismerést, eközben pedig rettegünk attól, hogy mindezt igazán könnyűszerrel elveszíthetjük. Kaparcsi koboldokká silányít bennünket, amikor valódi angyalok is lehetnénk, sőt mi több, egyenesen valódi istengyermekek. Feláldozzuk a teljes életünket azzal a céllal, hogy mindenfajta használhatatlan holmit harácsoljunk és raboljunk össze magunknak, amelyeket aztán jó esetben továbbadhatunk az utódaink számára, mi azonban egy darabját sem vihetjük magunkkal tovább. Mindez olyan hat a szememben, mintha patkányok verekednének és kaparnának a szűkös gabonakészletekért egy alapvetően süllyedő hajón. Az egész életünket céltalan versengéssel, kaparással, taposással és halmozással töltjük, hogy aztán

nyomtalanul kimúljunk a világból, és ami mindebben a lehető legtragikusabb, hogy még ráadás képpen el is hisszük, hogy valódi hatalmunk van ebben az illúziócirkusban.

A modern lélektan számos ágazata alapvetően arra idomítja az embert, hogy miként boldogulhat eredményesen ebben a káoszban, és miként lehet hasznosan és termelékenyen működő tagja a társadalomnak. Asszisztál számára abban, hogy a maga kisszerű életét élve a karneváli király szerepének betöltése felé törekedjék. Miután maguk is az illúzióvilág fogságában és tévedésében vannak, a lélektan modern művelői olykor vakok módjára mutatnak téves utakat mindazoknak számára, akikben már némiképp felsejlett, hogy bizony patkányokként élnek a süllyedő hajón. A lelki betegségek ugyanis sok esetben valójában a felébredés jelei, pusztán a társadalom mossa őket egybe a valódi betegségekkel. Az olyan kórképek, mint a szorongás, a depresszió és a paranoia sokszor egyazon tőről fakadnak, mégpedig arról, hogy az ember elkezd belátni a maga életidegen létezmódját, és elszakítottóságát a valódi értékektől. Elkezd tudatosítani a saját sérülékenységét, végességét és mulandóságát, ebbe pedig olykor akár látszólag bele is örülhet. Nézd csak meg a világmindenség nagy apostolait és prófétáit. Nem egyet örültek, bomlott elméjűnek és háborodottnak titulált már a társadalom, holott valójában a magasabb világok irányából kaptak Fényt. Platón is észrevette azt, hogy a napvilágra kikeveredő embert, amennyiben az örömhírral visszatér leláncolt társaihoz, a barlang lakói bolondnak fogják tartani, mert nem képesek hinni mindabban, amely a maguk korlátolt felfogásmódján túltonnan esik.

„Jobban lenni” sokféleképpen lehet, és korántsem mindegy, hogy mit értünk alatta. Ha mondjuk sérved van, akkor egy

erősebb fájdalomcsillapító akár meg is szüntetheti a tüneteket, avagy a rendszeres antibiotikum kúra is elfedhet egy gócos mandulagyulladás. Nem mindegy azonban, hogy a tüneteket kezelik, vagy magát a betegséget. Nagyon sok pszichológiai irányzat nem tesz mást, mint hogy tünetmentessé teszik az embereket, hogy azok aztán, persze néminemű minimális változtatások megtétele mellett alapvetően tovább tudják élni a megszokott életüket ebben a földi világban. Ilyen szempontból hasonló a modern vallásossághoz. Mindkettő biztosít az emberek számára néhány eszközt arra, hogy közelebb érezhessék magukat a teljességhez, és kevésbé szenvedjenek a mindennapokban, azonban a teljes gyógyulás kulcsát nem adják meg számukra. Megfeledkeznek arról, hogy a betegségekből csakis és kizárólag kemény és következetes belső munka által lehet megszabadulni. Ez lenne a belső alkímia, a spirituális aranycsinálás művészete, enélkül minden más módszer csupán tüneti kezelés lehet. Az egyházak arra tanítják meg az embereket, hogy miként nyerhetnek feloldozást a vétkezéseik alól, és hogy milyen parancsolatok betartása mellett érhetik el a megváltást. Ugyanígy a pszichológia is megcsillogtatja a teljesség ígértét, azonban sok esetben nem tesz mást, mint hogy a kihullott fogaskereket néminemű olajozás és csiszolás megtétele után visszaállítja a gépezetbe.

Az úgynevezett lélektan tipikusan azt gondolja, segítségére van a hozzá fordulóknak abban, hogy eredményesen alkalmazkodjanak ehhez a világhoz, és sikeresen működjenek benne. Jó munkaerővé váljanak, családot alapítsanak, esetleg belépjenek valamelyik pártba, aztán majd haladjanak előre folyamatosan a társadalom által eléjük lökött úton, felfelé a ranglétrán. Tetszik nem tetszik azonban, az élet ennél sokkalta több, és amennyiben az embereket arra buzdítjuk, hogy

eredményesen alkalmazkodjanak egy illúzióhoz, akkor voltaképpen nem teszünk mást, mint borzasztó mértékben visszatartjuk őket a valódi teljesség felé vezető útjukon. A modern vallás is, és a legtöbb pszichológiai irányzat is csupán félmegoldásokkal képes szolgálni az emberek számára, de nem viszi át őket a túlpartra. Én azt tanácsolom Neked, hogy nagyon jól vizsgálj meg a döntéseid háttérében álló tudatos és tudattalan motivációkat, illetőleg ha már mindenképpen a világban való boldogulás keresése mellett döntöttél, akkor legalább a lehető legnagyobb alapossággal járj el annak érdekében, hogy a megfelelő szellemi irányvonalakhoz csatlakozz, már amennyiben azok hajlandónak mutatkoznak a befogadásodra.

Hiszen még magukat a szellemi irányzatokat sem ismered. Ne aggodalmaskodj, hanem olvass éjjel és nappal. Tanulj, de főleg a saját utadon haladva. A szellemi úton megtett első lépések némelyike voltaképpen arra való, hogy felvillant Számodra egynéhány alternatívát, azonban Neked kell kiválasztanod, hogy melyik irányba haladj. Én azt javaslom, hogy hallgass végig mindent és mindenkit figyelmesen, vizsgálj meg, hogy az általuk javasolt útvonal a szív útja-e, avagy sem, azonban ne fogadj el semmit sem maradéktalanul. Legyél kritikus és ne nyugózzenek le az emberi sallangok. A leendő „mestereid” és oktatóid egy része kimondottan professzionális szinten fogja úzni annak gyakorlatát, hogy különféle módszerekkel csodálatot és rajongást váltson ki a képzetlenekben és tapasztalatlanokban. Rengeteg olyan emberrel fogsz találkozni, akiket akár jó szándékkal rendkívüli lángelméknek és felvilágosult útmutatóknak láthatsz, azonban nagy részük csupán pózoló páva, akik leginkább a saját hiúságuk és büszkeségük bűvöletében élnek. Sajnos magad is

megtapasztalod majd, hogy a legtöbb önjelölt mester csupán csak követőket és csodálókat kíván gyűjteni, de az igazi tanítványoktól a legtöbben tartanak.

Még maga Jézus is megrökönyödni látszott az emberek tudatlanságán és érzéketlenségén. Fel kellett érnie a Golgota legtetéjére ahhoz, hogy belássa, az emberek többsége menthetetlenül megragadt a sötétségben, még hozzá olyannyira, hogy voltaképpen még felelőssé sem tehető a saját gonoszsága miatt. Egy gyermeket sem ítélnél el avégett, hogy csokit lopott az asztalról. Ez rendkívül szomorú, nem kétlem. Ugyanakkor vedd számításba azt is, hogy a legtöbb ember tényleg nem áll sokkalta magasabb szinten egy kisgyermeknél. Vagdalkozik, ha ideges, hízeleg, ha az érdeke úgy kívánja, és jól viselkedik, ha szeretetet és elfogadást tapasztal önmaga körül. Azok az emberek, akik Téged bántottak, voltaképpen a tudatában sem voltak annak, hogy mit is tesznek Veled és másokkal. Sokkalta könnyebben el tudnád engedni a sérelmeidet, ha úgy látnád őket, mint kisgyerekeket, akik bokán rúgtak, vagy leverték a polcra a vázádat. Ne tulajdoníts nekik túlzottan nagy jelentőséget. Önmagadra vonatkoztatva viszont felfoghatod a történéseket úgy, hogy a Mindenség a vagdalkozásuk által próbált Neked megtanítani valamit.

A Gnózis útja megtanít majd arra, hogy az életet másfajta látószögből szemléljéd. Egyfajta magasabb, átfogóbb és teljesebb perspektívából. Rádöbbenhetsz az emberiség korlátolt állapotára, a tudatlanságra és az érzéketlenségre, ahogyan az emberek az életet megélik. Vagdalkozó gyermekek számára nincsen mit bizonyítanod. Eleve hibás és tévutas motiváció, amennyiben avégett választasz egy ösvényt, mert azzal mások előtt szeretnéd bizonygatni a saját értékedet. Erre semminemű

szükség nincsen, ugyanis másokat mindez egyáltalán nem fog érdekelni. Az a megbecsülés, tisztelet, elismerés és csodálat, amely valamiféle külső ranghoz, címhez és teljesítményhez kötődik, eleve hamis, képlékeny és illékony. Erre vágyani olyasmi, mintha a markodba akarnád zárni a levegőt. Felesleges időpazarlás.

Egy szép napon pedig arra jöttem rá, hogy akik ma tisztelnek, becsülnék és csodálnak egy teljesítményért, azok akár már holnap a bírálóinkká, vádlóinkká és ellenlábásainkká válnak. Az ember úgy forog, ahogyan az érdekei és felszínes véleményei fűjják. Te is látni fogod, hogy egyáltalán nem érdemes túlzottan nagy jelentőséget tulajdonítani az embereknek. Persze, a szellem zárandokaiként feladatunk, hogy segítsük őket a Fényesség felé, hogy ők is megismerhessék a Magasságbelit, azonban mint személyekkel, túlon túl sok dolgunk nem kell, hogy legyen velük. Én szinte semmiféle figyelmet nem szentelek a mindennapjaim során annak, hogy az egyes személyek miként vélekednek rólam. Nem törekszem arra, hogy valakinek is megfeleljen mindaz, ami vagyok, és amit képviselek.

Én azt javaslom Neked, hogy eleve gyanakvással tekints mindazokra a forrásokra, amelyek közkedveltek és népszerűek, illetőleg óvakodj a divatos szerzőktől, azoktól, akiket sokan olvasnak. Amit a többség helyesnek tart, az általában helytelen, ugyanis az emberek nagy átlaga leginkább azt szereti hallani, amit hallani akar, és elutasítja mindazt, ami számára kellemetlen. A kényelemre és a jólétre törekszünk, a Gnózis azonban egyáltalán nem kényelmes, ahogyan az Igazság hallása sem mindig kellemes. Amennyiben valamiféle alkotásra, tanításra, vagy írásművek szerzésére adjuk a

fejünket, rendszerint erős a kísértés, hogy azt kínáljuk fel az embereknek, amit kapni akarnak. Hiszen így nagy valószínűséggel kedvelnének bennünket, mivel a munkálkodásunk által általános igényeket szolgálunk ki, ezzel egyúttal pedig asszisztálunk az emberek számára, hogy fenntarthassák kényelmes és tudatlan életüket az illúziók világában. A Gnózis útja azonban nem tűri a kompromisszumokat és az öncsalást, az embereket pedig olyan tudással szembesíti a világgal és önmagukkal kapcsolatban, amely sokszor kényelmetlen és kellemetlen lehet számukra. Olyan dolgokkal, amelyeket sokan inkább nem akarnának tudni. Azoknak tehát, akik a kendőzetlen és teljes Igazság szolgálatára vállalkoznak, sok esetben számolniuk szükséges a mellőzöttséggel, kítaszítottsággal és ellenszenvvel a többiek részéről. A Te feladatod véleményem szerint azonban éppen ebben rejlik: keresd fel azokat, akiknek műveit csak a kevesek olvassák, tanulj tőlük és taníts másokat általuk, az Igazság valódi útjára.

Hát, bár a csontjaim gyakorta zörögtek életem során, legalább a gerincem egyenes maradt, legalábbis én ezt hiszem. Azt gondolom, hogy amennyiben valaki arra a felfedezésre jut, hogy a rendszer, amelyben él, reménytelenül romlott, korrupt és igazságtalan, akkor két lehetőség közül állhat módjában választani. Az egyik, hogy megmarad az adott közegben, és a reformok szükségességének kérlelhetetlen hirdetőjévé, sőt mi több, valódi élharcosává válik, illetőleg a másik lehetőség, hogy teljes mértékben elhatárolódik attól az adott társaságtól és környezettől. Esetemben a felismerés élménye minden kétséget kizáróan megvalósult, mivel azonban nem éreztem magamat kellően talpraesettnek, határozottnak és tehetségesnek ahhoz, hogy nagy reformer váljon belőlem, inkább a távozás mellett

döntöttem. Nevezhetnek gyávának és kishitűnek, de megalkuvónak legalább egészen biztosan nem. Inkább a személyes életem megjobbításával, és talán valamelyest az írásaim által szerettem volna hozzájárulni a Világ jobbá válásához. A mondás úgy tartja, hogy először magunkat szükséges megváltoztatnunk, méghozzá a megfelelő mértékben és irányban ahhoz, hogy a Világban megfelelő mértékű és irányú változást tapasztalhassunk. Különösen is igaz ez a Gnózis útjaira nézve.

Nem melleleg azt sem árt figyelembe venni, hogy a mindenféle modern mesterek, lelki vezetők, guruk és tanácsadók többsége olyan helyekre szándékozna elvezetni a hozzájuk fordulót, ahol még ők maguk sem jártak. Ez persze lehetetlen, de ezeknek a személyeknek a nagy része meg van győződve arról, hogy képesek lennének olyat mutatni, amelynek elérése a másik számára lehetetlen a segítségük nélkül. A Mi Utunk azonban másképpen működik, azt mindenkinek saját magának szükséges bejárnia, méghozzá a maga saját, sajátos és sajátos ösvényeit kitaposván. Én már jó ideje haladok a magamén, így természetes, hogy van mit mesélnem róla, ezek azonban nem többek és nem is kevesebbek az én saját útélményeimtől és tapasztalataimtól. Úgy szükséges tehát tekintened a szavaimra, mint egyfajta úti beszámolókra, nem pedig lenkülönféle titkos bölcsességek kinyilatkoztatására. Erre ugyanis senki sem képes... az egyházak sem, bármennyire is ebben a hitben ringatják magukat. Az Istenséggel való találkozás élménye személyes élmény, belső élmény, megszentelt és titkos élmény.

A legnagyobb kincsek a legmélyebb rétegekben formálódnak, Barátom. Mint ahogyan a gyémánt számára is elengedhetetlen,

hogy a hegyek gyomrában érje irdatlan nyomás, úgy a lélek számára is a megtisztulás tüzes kemencéiben válhatnak tetten érhetővé a Felismerés és Beismerés Lángjai. Ez a megtisztító tűz, ezek a Lángok pedig itt vannak. Itt, ezen a világon. Esztendőkön át küzdöttem önmagammal, a dühömmel, a haragommal, és a saját kudarcom egyéb következményeivel, amíg a végére rádöbbsentem arra, hogy voltaképpen semmi sem volt, amit elveszítettem, és valójában a Mindenséget nyertem meg ebben az élményben.

Oly groteszknak érzem olykor magam körül az embereket. Olyan érzésem van velük kapcsolatban, mintha valamiféle furcsa szobanövények, vagy sétáló tárgyak lennének. Életidegennek és élettelennek érzem őket. Jönnek, mennek, esznek és isznak, hangoskodnak, bámulják a képernyőiket, végzik a szükségleteiket, és üveges tekintettel kóvályognak a folyosón. Mintha valamiféle furcsa rutin mozgatókat... mintha egy beépített, biológiai program szerint működő, önjáró gépezetek lennének csupán... kriptá az egész világ, szürke halmaz, én pedig korábban olykor magam is rettegettem, hogy egy idő után én is elveszek ebben a szürke halmazban. A Mi Utunknak elhívottjai gyakorta számoltak be hasonló érzésekről, tapasztalatokról és élményekről, élhettek bármilyen korban és területen, ez egyetemes tapasztalatnak tűnik mindazoknak számára, akik úgymond felülről valók.

Emberek vagyunk... jelenleg. Ezen sajnos nem tudunk változtatni, és az emberségnek pontosan az az egyik aspektusa, hogy mindennek meg kell fizetnünk az árát... a szabadságnak is. Akár fizikális, akár gondolati, akár érzelmi szabadságról beszélgetünk, mindegyik fajta szabadságnak nagyon borsos az ára. A szabadság teher és felelősség, azonban a szabadságról

való lemondás is olyan mértékű felelősséget és terhet rak az emberek vállára, amelynek a legtöbben sajnálatos módon még csupán tudatára sem jutnak sohasem.

Ők azt állítják, hogy nem szükséges követnünk Isten Jóbarátainak útját, hanem be kell érünk a hétköznapi vallásosság kínálta lehetőségekkel. Istennek legyen hála, hogy mi nem mondtunk igent erre a felajánlásra, hanem a magunk szívének és lelkének óhaját követvén járunk azon az ösvényen, amelyet elődeink is követtek.

Hagyd a halottakat, hogy a saját halottaik elföldelésével foglalatoskodjanak. Ők elvannak maguknak és magukban a saját elméleteikkel, modelljeikkel és elképzeléseikkel, és ebben a mindentudásukban tetszelegvén azt hiszik, hogy jobbak, mint mások. Te csak tekints rájuk megértéssel, türelemmel és néminemű szánalommal a szívedben. Többet nem igazán tehetsz értük életednek ezen az állomásán, legfeljebb imádkozhatsz azért, hogy némi valódi fényesség is érje őket. A Te feladatod mindösszesen ennyi ebben a kérdésben: tanulj meg tőlük mindent, amit csak tudnak... tudod, mint a barátoktól, akik a hamis mammonban vannak. Tanulj, elemezz, bírálj, és vonj le következtetéseket.

Amennyiben elfordítod a tekintetedet a hittől és az Igazság keresésétől csupán amiatt, mert egynéhány vakbuzgó és megkeseredett hívő megbántott Téged a ridegségével, kegyetlenségével és szívtelenségével, az éppen olyan, mintha örök időkre lemondanál az édesmézről egy-két darázscsípés miatt. A darázs és a méh persze hasonló... mindkettőnek hat lába van, és csíkos a potroha... azonban a méz szempontjából nézve ég és föld a különbség a kétfajta élőlény között. Egy

elegáns reverenda, imádságos tekintet, és a Szent Írások szövegeinek recitálása még nem teszi a darazsakat mézelő méhekké. Még attól sem, hogy minden erejükkel méheknek vallják magukat, nem válnak automatikusan azzá. Ez azonban az ő gondjuk, nem a Tiéd. A Te problémád azon a ponton kezdődik, ha nem vagy képes megkülönböztetni a darazsat a méhtől, és ami még rosszabb, a darazsakkal kapcsolatos egyikét rossz emléked miatt lemondasz magáról a mézről is.

Már pusztán az is érdekes kérdés, hogy vajon az út talált meg engem, avagy én az utat. Én azt gondolom, hogy is-is. Törekedjete az Istenhez, és majd Ő is törekedni fog Felétek. Azt gondolom, hogy az Istenség mindig mozdul, amikor mi mozdulunk, mint ahogyan mozdulásunkkal mi magunk is követjük az Isteni Impulzus útját. Amint az egyik fél lépést tesz, így tesz egy másikat a másik, mígnem végül felvetül a kérdés, hogy egyáltalán létezik-e olyan, hogy egyik és másik.

A világi érvényesülés útján egyesek természetesen felemelkednek, míg mások egyúttal hoppon maradnak, avagy egyenesen aláhullanak. Egyesek másoknak felemelkedésére, míg megint másoknak romlásává válnak. Ilyen a világ természete, Te azonban hagyd ezt. Ha létezik valódi larvális derengés, akkor mindez kétségkívül az. Nincsen jelentősége, igazán semmi jelentősége nincsen.

A Gnózis aforizmák zárásaként egy rövid történetet szeretnék megosztani Kedves Olvasóimmal...

A 2020. esztendőben, mintegy a műfajjal való első alkotói találkozásom keretein belül megkíséreltem egy amolyan önéletrajzi ihletettséggű regénynek megkomponálását, amelynek alapját voltaképpen azon történések ihlették, melyekben 2010 és 2011 között részem lehetett. A regény szerkezete alapvetően a két kitalált szereplő között létrejövő, és a történetszál kibomlásának folyamatában egyre inkább elmélyülő beszélgetésre épül, illetően módon pedig végigvonulni látszik az említett időszak legfontosabb kérdésein, problémáin és dilemmáin. Mindösszesen felerészben sikerült elkészülnöm mindazzal, amit e regény keretein belül véghezvinni szándékoztam, nem is beszélve arról, hogy a további esztendőknél történéseiről eleddig gyakorlatilag szót sem ejtettem...

A kötet terjedelme jelen pillanatban közel kétszázötven oldalnyira rúg, ekkora helyre volt szükségem ugyanis, hogy életemnek ezen másfél éves időszakát a maga teljes valójában bemutathassam, közben pedig menthetetlenül szembesülnöm vált szükségessé a ténnyel, hogy a világos értelmezhetőség kedvéért feltétlenül ki kellene egészítenem egynémely kétségkívül kardinális jelentőséggel bíró aspektusnak bemutatásával, ellenkező esetben ugyanis komoly szakadások keletkezhetnek a történetszálon. Efféle munkára azonban a magam részéről nem vállalkoznék, főként annak tudatában, hogy élettörténetem e periódusának ismerete vajmi kevéssel és kevéssé járulna hozzá bárki sorsának alakulásához. A korábban lejegyzett kétszázötven oldalnyi anyag azonban nem tudott nyugodni, még hozzá olyannyira nem, hogy időről időre

rászántam magamat az újraolvasás, átírás és mérlegelés feladatainak megejtésére, valamint arra, hogy egy jövőbeli lehetséges kiadás számára formát találjak. Első ízben felötlött bennem, hogy néminemű átfésülést és korrekciót követően olvasóim elé tárom úgy, ahogyan úgymond van, ennek lehetőségét azonban az elmúlt hónapok során teljes mértékben elvettem. Mi tagadás, számomra rendkívül kedves és szerethető mesebeszéd keletkezett, megnyerő szereplőkkel és elgondolkodtató mondanivalóval, végeredményben azonban arra a döntésre jutottam, hogy mindezt inkább megtartom a magam számára. Nem mintha nem lehetne nyíltan elmondani, avagy valamilyen oknál fogva vissza kellene tartani bármit is ennek az időszaknak gondolatköréből, létezik azonban a személyességnek azon foka, amelynek kétségkívül érdemes megőriznie önmagát a belső dialógusok megszentelt területére.

A megosztásra irányuló szándék, valamint a megőrzés és megtartás őszinte igénye sajátos megegyezésre jutottak bennem, és e megegyezésből születtek meg végső soron az öreg Tau Rubedo „Gnózis aforizmái”. Mindez voltaképpen nem más, mint egyfajta lazán összefűzött, rövid szöveggyűjtemény, mondhatni félig elkészült regényemnek kivonatolt verziója. Az alkotás során eltávolítottam szinte valamennyi személyes aspektust, és lényegében azon gondolatokra koncentráltam, amelyek a két főszereplő egyikének szájából hangzottak el szellemiség, metafizika, gnózis, misztika és mágia vonatkozásában. Az anyag terjedelme negyven oldalnyira csökkent, így azonban lehetővé válhatott számomra, hogy mindennemű ellenérzés nélkül tegyem közzé, rövidebbre szabott fejezeteknek formájában.